

≡ Пролог ≡

Далас, Тексас

Лайла Дейли заповяда на ръцете си да престанат да треперят. Тя не беше такъв човек. От онези, които заекват или пък занемяват пред лицето на трагедията. Гледаше напред и логичният ѝ ум осъзнаваше къде се намира. Намираще се в чакалнята на спешното отделение, където работеше от години. После обаче примигна и ето, че единственото, което виждаше, бяха кръв и тела и стените, които бе издигнала грижливо – рухнали около нея.

– Лайла?

Вдигна очи и видя брат си. Нейния брат. През по-голямата част от живота ѝ той бе онзи, който ѝ служеше за пример. Детството им беше посветено на това да останат заедно, да запазят семейството си цяло въпреки хаоса на майка им. Уил, Лоръл и Лиза. Толкова дълго двете ѝ сестри и брат ѝ бяха целият ѝ свят.

– Да?

Уил се отпусна на едно коляно, лицето му беше сбърчено от тревога.

– От полицията искат да дадеш показания. Според мен обаче имаш нужда от почивка. Можем да го оставим за утре. Ще ги отпратя.

И тогава щеше да е принудена да се изправи срещу всичко това на сутринта. Щеше да знае, че то все още я чака, все още си седи там и настоява за внимание. Успя да поклати глава, налагайки си спокойствие, каквото всъщност не изпитваше.

– Недей. Предпочитам да го направя, за да ми се махне от главата. След осем часа съм на работа.

Беше уикенд. Не можеше да не отиде на работа. Всички луди като че ли наизлизаха през почивните дни. А екипът беше с един по-малко, защото...

Екипът беше с един по-малко, защото Мериан беше мъртва. Екипът беше с един по-малко, защото някой бе влязъл в спешното отделение и бе застрелял приятелката ѝ. Лайла беше свикнала да е изцапана с кръв. Травматологичните сестри не се плашеха от кръв.

Ала това беше кръвта на Мериан.

Травматологичните сестри не се плашеха от смъртта.

Само че Лайла бе видяла как светлината в очите на Мериан угасва.

По-лесно се бе оказало да гледа как приятелката ѝ умира, отколкото да погледне мъжа, който се бе прицелил в нея и ѝ бе казал, че ако докосне Мериан, ако се опита да ѝ помогне, ще я застреля.

Господи, по-лесно бе, отколкото да мисли за това, че ако бе проявила малко повече смелост, Мериан нямаше да е мъртва.

– Лайла, няма да ходиш на работа – тихо каза Уил. – Мисля, че трябва да се измиеш и да ни позволиш да те отведем у дома. Можеш да дойдеш с мен или пък може да отидеш у Лоръл, ако предпочиташ. Двамата с Мич вече идват насам. Говорих и с Лиза. Ще се качи в колата, веднага щом може. До сутринта ще е тук.

Най-малката ѝ сестра живееше в Луизиана. Беше се омъжила преди няколко месеца, в церемония, която Лайла не беше разбрала напълно. Имало бе необуздани танци и служба на открито, а сестра ѝ сияеше. Уил и съпругата му, Лоръл и съпругът ѝ също бяха там, заедно с децата си.

Брат ѝ и едната ѝ сестра имаха деца. И тримата вече бяха женени, само Лайла бе сама. Беше седяла на масата си знаейки, че няма да има същото, докато те всички танцуваха. Нямаше да сияе така, както сияеха сестрите ѝ и съпругата на Уил. Нямаше да танцува така, както танцуваха те. Щеше да бъде сама и да се държи неизменно настрана от останалите, защото имаше работа, защото не можеше да си позволи да се отвори за света.

За миг в ума ѝ пробяга образът на мускулест мъж в смокинг. Тъмна коса и поразително сини очи, широки рамене.

Беше ѝ се усмихнал – топла, чувствена усмивка, на която тя не беше отвърнала. Когато се бе насочил към нея, тя знаеше, че ще я покани да танцува, така че бе побързала да си тръгне, за да не е принудена да му откаже. Беше постъпила като страхливка.

Също като тази вечер, когато се бе видяла принудена да избира между това да спаси своя живот или този на Мериан.

– Няма нужда Лиза да идва тук. Добре съм. – Остана доволна от това колко нормално прозвучаха думите, когато ги изрече. Светът наоколо отново бе станал хаотичен и нейна работа бе да го направи нормален със силата на волята си.

– Лайла, държаха те като заложница повече от час – меко каза брат ѝ. – Гледала си как умират двама души, без да си в състояние да им помогнеш. Самата ти можеше да умреш. Знам, че си силна жена, една от най-силните, които познавам, но не си добре.

Преди Лайла да успее да отговори, че е съвсем добре, че бе оцеляла и че изпитва облекчение, Лоръл нахълта в помещението. Кестеняво-златистата коса на сестра ѝ бе прибрана в хлабав кок и тя изглеждаше така, сякаш просто си бе наметнала палтото, преди да изтича навън в нощта.

– Лайла, господи, нямах представа. Не си бях пуснала телевизора. – Сълзи се стичаха по бузите на Лоръл.

Очевидно щяха да направят голяма драма от случилото се. Лайла си заповяда да стане. Уил имаше право. Трябваше да се измие. Беше останала с медицинската си униформа, защото не бе сигурна дали от полицията няма да я поискат като веществено доказателство, ала това беше нелепо. Та нали нямаше кого да арестуват. Мъжът, който я беше взел за заложница, също беше мъртъв.

Днес не беше спасила никого. Никого освен себе си и не беше сигурна дали това е нещо хубаво.

– Ще взема душ и ще се преоблека. Кажете на полицаите, че когато се оправя, ще дам показания. – Опитва да се усмихне окуражително на по-малката си сестра. Не ѝ е било лесно да научи за случилото се. Лоръл и Лиза открай време я имаха за пример. Докато Уил бе този, който е отговорен за това да има работа и да ги защитава, тя бе майката в групичката им. Дори когато майка им не беше в затвора, Лайла бе отговорна за това

те да бъдат отгледани що-годе нормално. – Добре съм, Лоръл. Имах трудна нощ, но съм добре.

Лоръл погледна към Уил объркано.

Уил просто сви рамене.

– Мисля, че е в шок.

Шок. Умът на Лайла се фокусира върху думата. Това бе дума, която разбираше. Имаше пет основни вида шок. Анафилактичен, кардиогенен, хиповолемичен, неврогенен и септичен.

Хиповолемичен шок. Това се случваше, когато едно тяло изгубеше повече от двайсет процента от кръвния си обем. Когато кръв шуртеше от рана. Когато раната не можеше да бъде затворена, защото някой държеше пистолет до главата на единствения човек в стаята, който би могъл да го направи, който би могъл да я спаси.

– Не съм в шок. Би трябвало да познаваш признаците. – Та нали брат ѝ беше невролог. – Не съм ранена.

Само защото в последния момент бившият съпруг на Мериан бе обърнал пистолета към себе си. Дали беше възнамерявал да я убие. Не можеше да бъде сигурна. Знаеше единствено, че когато бе дошъл моментът да е храбра, тя бе погледнала към пистолета и не бе сторила нищо.

Брат ѝ сложи ръце на раменете ѝ и Лайла едва се сдържа да не се отдръпне от него.

– Нямах предвид физически шок. Беше взета за заложница. Принудена бе да гледаш как приятелката ти умира. Той можеше да те убие. В шок си.

– Не съм аз тази, която умря.

А Мериан.

Мериан, която почти бе успяла да се спаси. Мериан, която бе избрала да напусне мъжа, който я малтретираше. Тя бе смела и смелостта ѝ ѝ бе коствала всичко.

Лайла нямаше нищо. Ето какво бе осъзнала в онези мигове, когато бе коленичила на пода в очакване на куршума, който щеше да сложи край на живота ѝ. Нямаше нищо. Брат ѝ и сестрите ѝ имаха живот. Тя ходеше на работа, прибираще се вкъщи и смяташе, че да изглежда силна, означава, че е силна.

Трябваше да бъда аз.

Трябваше да бъда аз.

Трябваше да бъда аз.

Светът наоколо сякаш се разми и тя усети как около тялото ѝ се обвиват ръце. Някой крещеше... всъщност, пишеше.

Тя.

Въпреки че бе заобиколена от семейството си, Лайла Дейли никога в живота си не се бе чувствала толкова сама.

*Папийон, Луизиана
Осем месеца по-късно*

— Не разбирам защо не можеш да отседнеш при нас. Имаме достатъчно място. — Гласът на Лиза Дейли се чуваше силно и ясно от тонколоните в колата, сякаш за да напомни на Лайла, че сестра ѝ не е далеч.

Изобщо не беше далеч. Знакът, който я уведомяваше, че влиза в окръг Папийон Париш, профуча покрай нея или по-точно — тя профуча покрай него. На табелата пишеше Окръг Папийон, но сестра ѝ често наричаше мястото Пеперудено баю¹. Очарователно име за очарователно място. Беше шофирала дълго от Далас и всичко, което притежаваше, се намираще в джипа ѝ. Определено не искаше да води този спор със сестра си. Трябваше да стигне до новата си къща, да намери бутилката вино, която бе прибрала в багажа си, и да се настани удобно за през нощта. Разопаковането на багажа можеше да почака.

¹ Баю — воден басейн, който обичайно се среща в равнинни райони. Може да се отнася до бавно движеща се река, блатиста зона или тесен залив, чието течение се обръща ежедневно заради приливи, които съдържат солена вода, която е много благоприятна за рибите и планктона. Тези водни басейни се срещат най-често в района на Мексиканския залив в южната част на Съединените американски щати, най-вече по поречието на Мисисипи. Водата в едно баю често е блатиста и застояла, защото се движи по-бавно от основното течение. Въпреки че фауната зависи от региона, в много от баютата се срещат раци, определени видове скариди, миди, сомове, жаби, алигатори, крокодили, чапли, гусчери, костенурки, змии и други видове. Думата *bayou* е навлязла в американския английски от френския, говорен в Луизиана. — Б. р.

– Все още сте младоженци, Лиз. Нямам намерение да бъда трето колело.

– Няма да си – отвърна Лиза. – Ще бъдеш осмо колело или нещо такова. Роднините на Реми непрекъснато идват у нас. Е, поне когато Зеп не е зад решетките. – Откъм другия край на линията долетя тихо ахване. – Това прозвуча гадно. Зеп не е наркоман или нещо такова. Просто е адски дразнеш и полицайте тук знаят как да се оправят с всезнаещата му уста.

Лиза вече не беше Дейли. Странно бе да мисли за малката си сестра като за една Гидри. Лайла бе прекарала по-голямата част от живота си, опитвайки се отчаяно да задържи четиримата заедно, а сега те всички бяха поели по свой път в живота.

– Звучи ми така, сякаш имаш предостатъчно роднини около себе си. – Обичаше сестра си, но точно сега не бе в състояние да се справи с шумното ѝ семейство.

Дали не допускате грешка? Беше напуснала хубавата си, перспективна работа в един космополитен град и я бе заменила с мъничка клиника, забутана дълбоко в провинцията.

Само че не бе в състояние да влезе в онази лъскава, модерна болница, без в съзнанието ѝ да не изникне картината как приятелката ѝ лежи на пода, а кръвта ѝ изтича.

– Обичам роднините на мъжа ми, но ми липсва моята сестра – каза Лиза.

Пътят пред Лайла сякаш се разми и тя трябваше да си поеме дълбоко въздух. От деня, в който се бе прекършила, ѝ беше трудно да запази самоконтрол, да е онази Лайла, която бе преди.

Онази Лайла, която не беше щастлива? Онази, която отмяташе дните, сякаш бяха списък със задачи, които трябва да изпълни? Онази, която едва не се бе омъжила за мъж, когото не обичаше, защото той беше „разумен избор“?

Вътрешният ѝ глас също бе станал дразнешо силен след онзи ужасен ден.

– Имам нужда от малко лично пространство. Извинявай. Тук съм. Искам да прекарваме време заедно и да бъда наблизо, но се нуждаю и от лично пространство. – Освен това бе станала много по-откровена. Може би се дължеше на седемдесет и два часовото психиатрично наблюдение, под което я бяха поставили, или пък на месеците терапия.

От другата страна на линията се възцари кратко мълчание.

– Добре. Няма да те притискам, но в неделя ще дойдеш на вечеря. Делфин прави най-невероятното гъмбо¹.

Лайла не си падаше по пикантната храна. Придържаше се към салати и по някоя пържола от време на време, но беше нова тук и това означаваше, че трябва да даде шанс на това място. Дори ако получише киселини.

Натисна рязко спирачки, защото пред нея имаше нещо. Нещо голямо и ужасяващо. И живо.

– На пътя има алигатор!

Огромно влечуго ѝ препречваше пътя. Лайла се взря в него за миг, защото бе толкова сюрреалистично. Беше ли заключила вратите? Провери дали го е направила, а после се зачуди как според нея би могъл да ги отвори един алигатор.

– Липсва ли върхът на опашката му? – попита Лиза, сякаш обсъждаха нещо свършено нормално. Ако малката ѝ сестричка се тревожеше, че скъпоценната ѝ по-голяма сестра е на път да бъде разкъсана на парчета, определено не ѝ личеше.

Лайла се вгледа и наистина – опашката на праисторическото създание наред пътя действително завършваше с чукан. Не че и така не беше дълга и ужасяваща на вид.

– Да.

– Това е Отис. Той е сладурче – обясни Лиза жизнерадостно. – Не се тревожи за него. Просто се припича на слънце. На магистралата ли си? Защото, ако не си стигнала участъка край водата, би трябвало да можеш да го заобиколиш. Виж, ако си съвсем близо до града, трябва да внимаваш, защото земята покрай асфалта е опасна и може да заседнеш. Обикновено не е проблем, защото не е като Ерве да има какво друго да прави, но сега е на месечната си ловджийска екскурзия и синът му отговаря за гаража. Видях го заедно с приятелката му, а когато е под магията на Лорейн, той е напълно безполезен. Освен ако тя не каже, че е окей, нищо няма да бъде свършено в гаража днес. Няма страшно. Просто слез и изпъди Отис.

Да слезе от безопасната си кола и да изпъди над двестакилограмово влечуго, което вероятно беше изляло последния чо-

¹ Гъста супа с месо или морски дарове и зеленчуци, типична за Луизиана. – Б. пр.

век, опитал се да го направи? Лайла се огледа наоколо и изпита благодарност, че не видя кой знае колко вода от двете страни на шосето.

– Мога да го заобиколя, но трябва да се съсредоточа върху пътя.

Почти беше пристигнала и много скоро щеше да види за какво бяха успели да ѝ стигнат спестяванията. Според Лиза малката къща в покрайнините на града определено се нуждаеше от ремонт, но цената беше добра, а пък Лайла не се боеше от тежка работа.

– Добре. Чакам те в новия ти дом и страшно се радвам, че си тук. Обичам те.

Връзката прекъсна, преди Лайла да успее да отговори.

Добре. Можеше да заобиколи този така наречен Отис и да продължи напред. Нищо работа. Тя беше от Далас. Беше се изправяла срещу далеч по-страшни неща от едно животно с мозък с размерите на грахче.

И все пак, когато успя да заобиколи алигатора, здравата натисна газта, сякаш проклетото нещо щеше да тръгне след нея. Движеше се с над сто километра в час, когато профуча покрай крайпътна табела, рекламираща „Благочестивият магазин на Фъзи за стръв“, където човек можеше да си купи и стръв, и Светото писание.

Именно тогава чу сирената и забеляза червено-сини светлини да присветват в огледалото за обратно виждане. За една съвсем малка частица от секундата се вледени, цялата ѝ душа се върна обратно към онази нощ.

Само че не беше в Тексас. Намираще се в Луизиана, посред бял ден, и беше в безопасност, защото бе избягала от алигатора. Мимолетният миг на страх бе заменен от раздражение, защото зад нея се приближаваше полицейска кола, която не искаше просто да я заобиколи, за да отиде да спаси някой изпаднал в беда. Нищо такова. Полицаят в колата спря зад нея и примигна с фаровете.

Какво беше ограничението на скоростта? Преди малко караше със сто и десет километра в час. Спираше я, защото беше превишила ограничението с десет километра?

Въздъхвайки дълбоко, Лайла отби встрани и изключи от скорост. Не се съмняваше, че ще успее да се отърве от глоба-

та. Ченгетата в малките градчета обичаха да съставят актове на шофьори от други градове, а нейната кола все още беше с тексаски номер. Щеше да обясни, че е нова жителка на града, и той можеше да се върне към това да се тъпче с понички и да тормози туристите.

Лайла погледна в огледалото за обратно виждане. Той определено не бързаше. Вероятно си мислеше, че може да я стресне. Е, със сигурност го очакваше изненада. Цял живот беше работила с ченгета. Можеше да се справи с някакъв шкембест провинциален помощник-шериф, който вероятно се беше хванал на тази работа, защото нямаше нищо по-добро за правене.

Вратата на джипа му се отвори и тогава тя зяпна по съвсем различна причина.

От колата слезе едър мъж с невероятно широки рамене. Приведе се вътре и извади шапка, която сложи върху нелепо тъмната си коса, която имаше повече къдрици, отколкото бе виждала някога у едно ченге. Даласките полицаи обикновено бяха късо подстригани, но този сигурно би могъл да прибере косата си в конска опашка. Ала въпреки дългата коса, в мъжа, който идваше към нея с наперена походка, нямаше абсолютно нищо женствено.

Беше над метър и деветдесет и ако имаше малко тлъстинка по шкембето, Лайла определено не можеше да я види.

Той беше мъжът от сватбата на Лиза, същият, който ѝ беше отправил онази чувствена усмивка.

Лайла тръсна глава и си заповяда да се съсредоточи. Той не беше неин тип. Тя си падаше по академичния тип. Възпитани мъже, които не представляваха заплаха.

Скучни. Това е правилната дума. Скучни и лесни за контролиране, така че да можеш да се преструваш, че няма да те наранят. И какво постигна с този подход?

Силно почукване по стъклото я изтръгна от вътрешния ѝ монолог и тя го свали. Полицаят носеше огледални авиаторски очила, които скриваха очите му. Линията на челюстта му беше добре очертана и тя видя сексапилните наченки на едва набола брада.

Господи, този мъж беше изпепеляващо секси.

– Документите на колата, ако обичате. – Тонът му, за сметка на това, беше вледеняващо студен.

Именно ледът в гласа му я накара да дойде на себе си. Мъжът срещу нея сигурно имаше двайсет жени, уловени на вдицата му, плюс жена и деца вкъщи. Не можеше да е другояче при толкова сексапил. Да, можеше да се справи с това.

– Бихте ли ми обяснили защо ме спряхте, господин полицай?

Той се отдръпна назад и Лайла можеше да се закълне, че се изненада, но разбира се, беше сигурна, че почти никоой не би си и помислил да постави авторитета на този мъж под съмнение. Той се съвзе бързо и сложи ръце на стройните си хълбоци.

– Карахте с превишена скорост. Разрешената скорост в този участък от магистралата е седемдесет километра в час. Засякох ви да карате с повече от петдесет километра над ограничението. Документите на колата, ако обичате.

– Ограничението на скоростта е паднало от сто и десет на седемдесет? Вие шегувате ли се?

Устните му се извиха в леко крива, убийствена усмивка.

– Така правят ограниченията за скоростта, госпожо. Качват се, падат. Изглеждате ми позната. Минавали ли сте през този град и друг път?

Лайла нямаше да се поддаде на чара му. Да спомене името на зет си може би щеше да има някакъв ефект върху него.

– Аз съм Лайла Дейли. Реми Гидри ми е зет.

Усмивката му се изпари, тялото му в миг премина на режим полицай.

– Последния път, когато някой дойде в града, за да търси Реми, ме простреляха. Възнамерявате ли да почнете да стреляте напосоки из града?

Лайла потръпна. Спомни си, че Лиза ѝ бе споменала някакъв инцидент, който довел до това един полицай да бъде прострелян при изпълнение на служебния си дълг.

– Съжалявам за случилото се. Не. Идвам, за да поема клиниката в града. Аз съм просто вашата дружелюбна медицинска сестра. Следващия път, когато ви прострелят, непременно ще ви зашия.

Той впи поглед в нея и на Лайла ѝ се прииска да можеше да види очите му.

– Идвате, за да заместите доктор Хамет?

Как да обясни?

– Не съвсем. Ще ръководя клиниката, но ще съм под негов надзор.

Няколко щати разрешаваха медицински сестри да ръководят своя собствена практика, но Луизиана не беше от тях. Нито пък Тексас. Щеше да има голяма свобода на действие, но щеше да си сътрудничи с лекаря, който обслужваше окръга повече от четиридесет години.

Възнамеряваше да научи много от него.

– Значи сте новата му медицинска сестра – каза полицаят. – Не знаех, че е уволнил предишната.

– Не. Аз съм общопрактикуваща медицинска сестра. Нещо като общопрактикуващ лекар, само че не мога да предписвам някои контролирани медикаменти. Мога да извършвам някои хирургични процедури. Повече от десет години работих като травматологична сестра, преди да взема дипломата си като общопрактикуваща медицинска сестра. Уверявам ви, че мога да се грижа за здравните нужди на хората в окръга.

– Не мисля, че сте запозната с окръга, но съм готов да помогна. Все трябва да сте по-добра от лекаря, който имаме сега. Човек трябва да го хване рано или изобщо да не се хаби, ако ме разбирате.

Лайла му отвърна с приятелска, както се надяваше, усмивка.

– Много добре. Извинявам се за недоразумението. Е, аз ще вървя. Надявах се да се настаня в новата къща, преди да се е стъмнило.

– Документите на колата, ако обичате.

Лайла стисна зъби и посегна към чантата си.

– Единствената причина да карам толкова бързо беше, че исках да се махна от онзи проклет алигатор. – Една мисъл се появи в главата ѝ, докато отваряше портмонето на „Шанел“, което брат ѝ ѝ бе подарил за Коледа. – Да не би вие да сложихте алигатора на пътя като част от капана си за превишена скорост?

Той свали слънчевите очила и ето, че Лайла се вираше в най-сините очи, които някога бе виждала. Е, беше ги виждала и преди, но не отблизо. Отблизо те бяха още по-съкрушителни.

– Да не би да ме обвинихте в заговор с едно влечуго?

– Да.

Смехът му сякаш изпълни целия ѝ свят. Когато този мъж сияеше, греиваше и светът около него. Той се преви на две,

смехът му беше заразителен. Когато най-сетне си пое дъх и проговори, в гласа му все още се долавяше смях.

– О, това определено е най-страхотната шега, която съм чул днес. Сестра ви никога не е споменавала чувството ви за хумор.

Вероятно защото според Лиза Лайла нямаше такава.

– Е, известна съм със своето остроумие.

Той я изгледа за миг и Лайла усети връзката. Беше като невидима нишка, притегляща я към него. Първия път, когато го видя, се бе опитала да избяга. Нещо дълбоко в нея ѝ бе казало, че не е в състояние да се справи с този мъж.

Не *искаше* да се справя с мъж като него, поправи се наум.

О, правилно беше постъпила първия път. Този мъж няма да позволи ти да контролираш нещата. Той ще те предизвиква.

По-скоро щеше да я подчини. Един толкова невероятно привлекателен мъж бе свикнал да става на неговата. Но ако така щеше да се измъкне от глобата за превишена скорост, можеше да пофлиртува малко.

Той поклати глава.

– За съжаление сте известна и с това, че карате като луда. Документите на колата.

Лайла преглътна едно ръмжене, защото първият ѝ ден в новия град не протичаше, както се беше надявала, а полицаят, колкото и да бе привлекателен, беше задник.

Различен град. Все същото.

* * *

– Няма заповед за задържане, нито предупреждения за повишено внимание – разнесе се глас откъм радиото. – Нали знаеш, че имаш компютър в колата. Той е свързан с цялата информация, с която разполагам и аз в участъка.

Администраторката му беше напълно права. Разполагаше с високотехнологична система, която не разбираше напълно, и беше много по-лесно да се обади на Ноел по радиото и да я помоли тя да провери. Освен това се нуждаеше от няколко минути, за да обмисли проблема, седящ в мъничкия джип ауди, който със сигурност щеше да заседне в калта тази пролет.

Лайла Дейли. По дяволите, забравил бе колко е красива. Погледна шофьорската ѝ книжка. На снимката се виждаше една сериозна жена. Прелестна, но сериозна. На снимката не личеше колко е дълга косата ѝ. Беше прибрана плътно и тя имаше доста строг вид.

На живо очите ѝ бяха сияйни, устните ѝ – като че ли мъничко големи за лицето, което ги правеше още по-секси. Косата ѝ беше кафява, но това бе толкова безлична дума, с която да я опише. В топлата коприна проблясваха златни и червени оттенъци. Не беше сигурен защо (бе излизал с жени, които, строго погледнато, бяха по-красиви), ала тази жена му въздействаше по необясним начин. Не че досега бе успял да замени и две думи с нея. Бе опитал да я покани на танц на сватбата на Реми и Лиза, но тя се бе оказала неуловима. Дори след всички тези месеци тя все още не му излизаше от главата.

– Знаеше ли, че доктор Хам е уредил да го замества медицинска сестра? – Залови се да състави акта за глоба. Микровълновата се беше развалила, което беше причината за капана за превишена скорост. Проклетото нещо или изобщо не работеше, или подгръвяше всичко, което сложеше в него, до вулканични нива на разтопена лава. Тъй като най-често се хранеше в стаята за почивка на участъка, микровълновата беше от жизненоважно значение, а от проклетите управници не можеше да се очаква да им подарят нова.

Трябваше по-често да ходи в заведението на Гидри. Грилбарът „При Гидри“ беше средище на клюките в окръга. Щеше да е подготвен за общопрактикуващата сестра Лайла Дейли, ако беше в час с клюките. Участъкът не беше голям – състоеше се от него и двамата му помощници, Рокси и Майора, както и един младши полицай, млад мъж на име Винс. Имаше още двама полицаи, които се обучаваха и щяха да започнат работа след няколко седмици. За момента те се редуваха да дават нощни смени и той прекарваше цялото си време в участъка или въкъщи заедно с дъщеря си. Откога не беше излизал, за да се позабавлява? Покерът веднъж в месеца в къщата на приятеля му Рене бе единственото, от което не се беше отказал след злополуката, и то само защото през първите месеци приятелите му цъфваха на вратата му и настояваха да влязат.

Беше готов да започне да живее отново.

Може би трябваше да го направи по специален начин. От месеци мислеше за тази жена и ето че тя беше тук, сякаш я бе повикал със силата на волята си.

Вероятно не трябваше да ѝ съставя акт.

– Общопрактикуваща медицинска сестра – повтори Ноел по радиото.

– Малко се притеснявам как ще потръгнат нещата. Тя е от Далас. Сестра е на Лиза Гидри, но изобщо не си приличат. Момиче от големия град. Нали знаеш как гледат местните на такива като нея. – Години наред беше работил в Ню Орлиънс като полицай, преди да се върне у дома и да се кандидатира за шериф. Имаше нещо специално в Папийон. Градът можеше да смекчи и най-коравата душа. А ако през следващите няколко месеца тя имаше нужда от някого, който да ѝ превежда каджунската¹ лудост, той беше насреща. – Каква е разликата между медицинска сестра и това, което е Лайла? Има ли причина Мейбъл да не поеме клиниката, ако ще изгубим доктора напълно?

От години беше шериф и единствените медицински специалисти в окръга бяха тристагодишен лекар, който имаше проблем с уискито, и малко по-младата му, но много по-енергична медицинска сестра.

Ноел въздъхна – можеше да си представи физиономията, която беше направила. Понякога трябваше да си напомни, че е едва на четиридесет години, а не очуканият от времето старец, за когото явно го смяташе тя.

– Означаваше, че по нищо не отстъпва на лекар, но не е завършила медицина. Вероятно е практикувала поне десет години и е била медицинска сестра. Знае повече за това как да се оправя с хората, отколкото докторът. Определено повече от който и да било лекар мъж. – Ноел имаше проблем с патриархата.

– Значи е умна.

– Да, но нищо от това няма да има значение тук – отвърна Ноел. – Има ли някаква специална причина да ме питаш? – Тя въздъхна многострадално. – Каж ми, че не си я спрял. Даваш

¹ Етническа група в Луизиана, от френско-канадско потекло. – Б. пр.

ли си сметка, че ако я прогониш, няма да имаме никого? Ще трябва да ходя чак в Ню Орлиънс за цитонамазка.

Би дал почти всичко, за да не е принуден да слуша за цитонамазката на Ноел. Тя използваше женските си проблеми като страховит меч.

– Караше с петдесет километра над ограничението.

– Супер. Хвърлила съм око на нова кафемашина, след като сменим микровълновата. – В гласа на Ноел се беше появил ентузиазъм. – Забрави какво ти казах. Цитонамазката ми е веднъж годишно, но от кафе имам нужда всеки ден. Оскуби я добре.

Той вдигна очи и видя, че колата на Лайла беше натъпкана до пръсване. И все пак това не беше кой знае колко за жена, която се местеше в ново жилище. Дали беше наела фирма за премествания за останалата част от багажа си? Дали Реми възнамеряваше да ѝ помогне да се нанесе в новото си жилище?

– Знаеш ли нещо друго за нея?

За миг по радиото се възцари тишина.

– Сериозно? Живееш две години, без нито веднъж да излезеш на среща, а сега изведнъж си падна по градското момиче? Харесва ми. Ще бъде страшно забавно.

Каква оптимистка беше.

– Искаш да кажеш, че не ти е противна идеята да покания някого на среща?

– Не е нужно да ме питаш – меко каза тя.

Само че беше.

– Не искам да усложнявам живота ти.

– Татко, да те изкарвам от къщи от време на време, ще улесни живота ми, а ако успееш да намериш някого, който да поеме тази отвратителна работа на непълнен ден, ще бъда още по-щастлива. Би било страхотно да съм авантаджийка.

Дъщерята му се палеше страшно лесно. Освен това беше тийнейджърка, която в рамките на един-единствен ужасен следобед бе загубила майка си и бе принудена да промени целия си начин на живот.

– Не си авантаджийка, детето ми. Семейство Лавин са трудолюбиви.

Ноел издаде звук, сякаш повръща.

– Да, и аз така чувам. Да разбирам, че няма да получа кафемашината, така ли?

Актът за глоба се распечата и той го погледна, за да свери информацията.

– Защо не?

– Защото няма да ѝ връчиш акта, нали?

Е, сега май не му оставаше друг избор. Нямахме как да върнем акта назад, след като беше распечатан.

– Ще се видим след няколко часа, миличка. Започни да търсиш кафемашина.

Микровълновата можеше да почака. Ужасно трудно му беше да откаже каквото и да било на дъщеря си. Знаеше, че би трябвало да ограничи приема ѝ на кофеин, ала всеки път, когато се опиташе да бъде непреклонният, строг баща, който би трябвало да е, си спомняше, че тя е в инвалидна количка, и начаса омекуваше.

Стисна акта за глоба и изключи радиото, прекъсвайки Ноел, която тъкмо казваше, че имала нужда от жена под осемдесет години, с която да говори за менструалните си болки и подуване. Да. Определено нямаше нужда да чува това.

Постъпваше правилно. Тя бе единствената жена, пробудила интереса му през последните две години и не можеше да е чак толкова зле. Та нали беше сестра на Лиза Гидри, а тя беше истинско съкровище.

Не че не си падаше по малко дързост у една жена. Дори доста дързост. Добре де, харесваше жените, които можеха да се държат като кучки, и определено ги харесваше забавни и умни, а жената, която го беше обвинила, че използва Отис, за да заложил капан за превишена скорост, определено имаше чувство за хумор.

Не беше негова вината, че Отис обикновено изкарваше акъла на туристите и те се опитваха да се отдалечат с възможно най-голяма скорост и пропускаха да забележат табелата с ограничението на скоростта.

– Доста се забавихте. – Сякаш ужилените от пчела устни на Лайла се нацупиха насреща му. – Предполагам, че сте открили престъпното ми минало?

Той ѝ отправи най-хубавата си усмивка. Беше чувал, че ус-

мивката му гласувайте-за-мен имала ефект върху стари и млади хора, с всякакви политически убеждения.

– Досието ви е съвсем чисто, госпожице Дейли. Може ли да ви наричам Лайла?

Веждите ѝ се извиха над красивите ѝ очи.

– И защо да го правите, господин полицай?

По дяволите, дори не се беше представил. Беше изгубил тренинг.

– Всъщност съм шериф. Аз съм шерифът на окръг Папийон. Името ми е Арман Лавин, но приятелите ме наричат Арми.

– Може ли да си получа фиша с глобата, шерифе?

Да, определено първо трябваше да се оправят с лошата част. Той наклони шапката си към нея и ѝ подаде акта.

– Заповядайте. Сигурен съм, че няма да имате повече проблеми сега, когато знаете за зоната за безопасност. Трябва да пазим хлапетата.

– Зона за безопасност? Сериозно? – Тя изсумтя и метна фиша на седалката до шофьора.

– Е, очаквате ли камион? – Учтивият разговор беше добра идея. Или поне Арми смяташе така.

– Защо да чакам камион? Да не искате да глобите и него?

Уменията му във воденето на любезен разговор определено се нуждаеха от опресняване.

– Защото се местите. Като се има предвид, че ще работите тук, предполагам, ще се настаните да живеете в града.

– Наблюдателността ви е забележителна, шерифе. И не. Не чакам никакъв камион. Ще трябва да намерите някой друг, с когото да обновите стаята си за почивка.

– Няма да ви докарат мебели?

– Къщата, която купих, е обзаведена – обясни Лайла. – Не притежавах кой знае какво в Далас. Не се нуждая от много. През по-голямата част от времето работя. Жилищните ми нужди се изчерпват с легло, кухня и душ.

– Купили сте си къща? – Арми затърси в ума си къща, обявена за продан. Молеше се да не е онази, за която се сещаше. – Кажете ми, че не сте купили онзи боклук, който хлапетата на Бил Робъртс от шест месеца се мъчат да пробутат на някой нищо неподозиращ нещастник.

Тя отново се намръщи, ала в изражението ѝ имаше нещо особено.

– Купих къща с три спални на „Хол Стрийт“ в покрайнините на града. Нямах време да дойда и да я разгледам, но Реми ме увери, че основите са солидни.

Основите може и да бяха солидни, но имаше други проблеми.

– Реми ви е позволил да купите онова нещо?

Раменете ѝ се изпънаха и той остана с впечатлението, че ако не седеше в колата си, сигурно щеше да навлезе в личното му пространство като борец, опитващ се да спласи противника си.

Да, това също имаше необясним ефект върху него.

– Реми не взема решения вместо мен. Той ми е зет, не настойник. Онази къща бе единствената, която се предлагаше. Всичко ще бъде наред. Цената беше добра, така че смятам да пусна корени. Ако нещо с къщата не е наред, уверявам ви, че мога да се справя. Научих се как да поправам всякакви неща още като малка.

Надяваше се, че разбира от водопроводни тръби. И електрически инсталации. И от разчистването на всякакви непотребни вещи, трупани в продължение на години. Ала това беше проблем за някой друг ден.

– Радвам се да го чуя, но ако срещнете затруднения, може да ми се обадите. Всъщност мислех си, че като новодошла в града, може би ще имате нужда от някого, който да ви го покаже.

Ето, че веждите ѝ отново подскочиха.

– Сестра ми живее тук.

– Да, но понякога е хубаво да видиш града през очите на някого, който е живял тук през целия си живот. – Е, по-голямата част от живота си, но нямаше намерение да го спомене. – Познавам всички хубави заведения. – И двете. – Мислех си, че след дългия път може би ще искате да хапнете нещо.

– На среща ли ме каните?

Едва ли можеше да обърка нещата твърде много.

– Определено бихме могли да го наречем така.

– След като ме глобихте?

Естествено, че щеше да се съсредоточи върху това.

– Искам да знаете, че не се опитвам да ви притискам. Е, какво ще кажете да ви взема в седем? Можем да отидем в ресторанта на Гидри. – Вероятно не би искала да отиде на среща в бара на семейството на сестра ѝ. – Или пък „Лусил“. Днес са отворени за вечеря. Най-вкусните скариди с овес, които някога сте опитвали. Уверявам ви.

– Отдръпнете се.

Арми направи стъпка назад и тя отпраши по магистралата.

– Да разбирам ли, че отговорът е „не“? – извика Арми след колата.

Вероятно отново караше с превишена скорост, но той нямаше да рискува.